

Legea și harul – Prelegeri la epistola către Galateni

Galateni capitolul 1

Epistola către Romani și epistola către Galateni tratează ambele aceeași temă mare, și anume calea îndreptării unui păcătos înaintea lui Dumnezeu. Este însă o diferență mare între cele două epistole. În epistola către Romani apostolul prezintă în ce constă realmente Evanghelia – puterea lui Dumnezeu pentru mântuirea fiecăruia care crede, deoarece în ea este revelată dreptatea lui Dumnezeu prin credință. În epistola către Galateni dimpotrivă el a avut a face cu aceia care au primit Evanghelia harului lui Dumnezeu și au încercat să lege Evanghelia cu faptele Legii și prin aceasta s-o distrugă. De aceea în această epistolă găsim multă severitate. În nici o altă ocazie Pavel nu impune autoritatea sa apostolică cu o asemenea tărie.

„Pavel, apostol nu de la oameni, nici prin om, ci prin Isus Hristos și Dumnezeu Tatăl, care L-a înviat dintre morți, și toți frații care sunt împreună cu mine, către adunările Galatiei: Har vouă și pace de la Dumnezeu Tatăl și de la Domnul nostru Isus Hristos,” (Galateni 1.1-3)

Apostolul nu a fost trimis de oameni, și nici nu a primit chemarea lui de la oameni. El insistă aici la specificul funcției lui de apostol. Diferit de cei doisprezece, chemarea lui a venit direct de la Hristos *înviat*. Ea a venit direct din cer, după ce Isus a terminat lucrarea Sa; așa cum apostolul însuși a făcut cunoscut bătrânilor Adunării din Efes: „vreau numai să-mi sfârșesc cu bucurie calea și slujba pe care am primit-o de la Domnul Isus, ca să vestesc Evanghelia harului lui Dumnezeu” (Faptele Apostolilor 20.24). Dumnezeu pare să fi prevăzut evoluțiile din zilele de astăzi, prin aceea că El prin alegerea apostolului Pavel a vrut să sufoce în germene orice aparență de succesiune apostolică.

Succesiune în slujbă, și în mod deosebit în slujba adevărului Evangheliei, era foarte prețioasă pentru apostol. De aceea el se leagă cu frații, ca să exprime acordul lor absolut cu privire la ceea ce el prezintă aici. Galatia era o provincie mare, în care erau mai multe străngeri laolaltă de creștini, și el adresează epistola sa *adunărilor* din Galatia. În cartea Faptele Apostolilor 16.6 este amintit pentru prima dată, că apostolul a vizitat Galatia, și în Faptele Apostolilor 18.23 găsim că el a călătorit prin ținuturile Galatiei și Frigiei și a întărit pe toți ucenicii. Și Petru se adresează de asemenea „către cei care trăiesc ca străini, în împreunăștiere prin ... Galatia ...” (1 Petru 1.1). Acesta este singurul caz în care apostolul se adresează mai multor adunări dintr-o provincie. Celelalte epistole ale sale, în afară de acelea care se adresează la persoane individuale, sunt adresate la o anumită adunare dintr-o anumită localitate. Felul adresării apostolice în fiecare epistolă precum și modul în care apostolul prezintă funcția sa merită cercetate mai îndeaproape. În epistola către Filipeni el nicidecum nu prezintă funcția sa de apostol, ci se folosește, după cum cred eu, de un titlu după părerea lui mai înalt, acela al unui rob al lui Isus Hristos.

Galateni capitolul 1

„care S-a dat pe Sine Însuși pentru păcatele noastre, ca să ne scoată din veacul rău de acum, după voia lui Dumnezeu și a Tatălui nostru, a căruia fie gloria în vecii vecilor! Amin.” (Galateni 1.4-5)

Versetul acesta conține de fapt întreaga temă a epistolei. Și acesta este felul lui Pavel de a da învățătură: el introduce tema într-un mod foarte rezumativ și după aceea o prezintă în detaliu. Ce are Legea a face cu aceia pentru care Hristos S-a dat la moarte, ca să-i scoată din acest veac rău? Pentru un credincios întoarcerea înapoi la Lege este ca și cum el s-ar întoarce înapoi în lume, din care Hristos l-a eliberat prin dăruirea de Sine Însuși. Aceasta are însemnătate practică. Și astăzi sunt mulți care au nevoie de o eliberare din creștinismul tradițional în același fel în care galatenii aveau nevoie de eliberarea din idolatrie. Cât de multe lucruri am primit și noi din tradiție și nu din Cuvântul lui Dumnezeu. Noi nu putem ține cu tărie la Scriptură și la tradiție; autoritatea uneia va anula în mod necesar autoritatea celeilalte. Ținerea cu tărie la Scriptură ne va conduce să renunțăm la tradiție. O ancorare de tradiție va face Cuvântul lui Dumnezeu lipsit de putere. *„Hristos Însuși S-a dat pentru păcatele noastre”*. Dacă eu cred în suplinire, atunci văd că Domnul Isus Hristos S-a pus în locul meu și că eu prin aceasta conform voii Dumnezeului nostru și Tatăl am fost scos (sau, salvat) *„din veacul rău de acum”*.

„Mă mir că treceți așa de repede de la Cel care v-a chemat în harul lui Hristos, la o evanghelie diferită, care nu este o altă Evanghelie; dar sunt unii care vă tulbură și doresc să strice Evanghelia lui Hristos.” (Galateni 1.6-7).

Apostolul a slujit Evangheliei harul lui Dumnezeu, și lucrarea lui a fost obositoare, și împotrivirile dureroase, în timp ce el a căutat să-și păstreze curăția. Sub călăuzirea Duhului Sfânt a putut vedea periclitat adevărul Evangheliei, acolo unde alții nu puteau sesiza nici o pagubă. Dacă arătăm dăruire în slujire sau dacă adăugăm cele mai bune lucrări la completarea lucrării lui Hristos, aceasta nu este Evanghelia. Erau anumiți bărbați, *care credeau* și spuneau: *„[Păgânii] trebuie circumciși și să li se poruncească să împlinescă Legea lui Moise”* (compară cu Faptele Apostolilor 11 și 15). Era vorba de un pericol care venea nu din afară, ci direct din mijlocul Adunării. Capitolul 15 al cărții Faptele Apostolilor ar putea fi numit foarte bine Magna Carta creștinilor. Învățătorii de acolo spuneau: *„Dacă nu sunteți circumciși după obiceiul lui Moise, nu puteți fi mântuiți”* (Faptele Apostolilor 15.1). Evanghelia este independentă de astfel de condiții și excepții. Oriunde ele sunt introduse, ele subminează Evanghelia harului lui Dumnezeu. Apostolul Iacov învață în acest capitol din cartea Faptele Apostolilor același adevăr ca și Pavel în această epistolă, și anume că încercarea de a adăuga ceva la lucrarea terminată de Hristos ca bază pentru primire înaintea lui Dumnezeu, înseamnă să „tulburi” pe frați și să „zdruncini” sufletele lor (compară cu Faptele Apostolilor 15.24). Este Dumnezeu, Cel care ne spune cât de prețioasă este lucrarea lui Hristos pentru El. El îi cunoaște valoarea așa cum noi nu putem face. Dumnezeu prezintă Evanghelia așa fel, că ea satisface toate nevoile păcătosului; căci dacă Dumnezeu atotștiutor cercetează inima și încearcă rărunchii (Ieremia 17.10), același Dumnezeu cunoaște valoarea mare a sângelui lui Hristos și mărturisește despre ea. Cât de ușor credinciosul poate schimba Evanghelia, așa că ea nu mai este Evanghelie, spre paguba proprie și spre paguba altora. Religia creștinismului

nu este altceva decât greșeala galatenilor în toată conturarea ei. Ea a denaturat Evanghelia harului lui Dumnezeu și a înlocuit-o printr-un regulament schimbat de obligații.

„Dar chiar dacă noi sau un înger din cer vă va vesti altă evanghelie decât Evanghelia pe care v-am vestit-o noi, să fie anatema. Cum am spus mai înainte, spun și acum din nou: Dacă vă vestește cineva altă evanghelie decât ceea ce ați primit, să fie anatema. Caut eu acum să-i mulțumesc pe oameni, sau pe Dumnezeu? Sau caut să plac oamenilor? Dacă aș mai plăcea oamenilor, n-aș fi robul lui Hristos.” (Galateni 1.8-10)

Este un gând serios, că apostolul vorbește în felul acesta despre un înger. Îngerii au vestit nașterea lui Isus. Îngerii L-au îngrijit în pustie. Un înger L-a întărit în chinurile Sale în Ghetsimani. Îngerii au fost în dimineața învierii la mormântul Său și au vestit vestea bună: „El a înviat”. Îngerii au ușurat pe oamenii din Galileea derutați prin vestirea, că Isus, pe care nu-L mai văd, va trebui să revină așa cum ei L-au văzut că a plecat. Isus a fost văzut de îngeri; însă îngerii niciodată nu au *gustat* din harul Său salvator. Ei pot vedea eficacitatea sângelui Său și pot spune: „Vrednic este Mielul cel înjunghiat să primească puterea și bogății și înțelepciune și tărie și onoare și glorie și binecuvântare” (Apocalipsa 5.12). Însă ei nu pot spune: „Căci Tu [*ne-ai*] răscumpărat pentru Dumnezeu, prin sângele Tău” (Apocalipsa 5.9). Prin aceasta un păcătos pierdut și stricat este adus prin răscumpărare mai aproape de Dumnezeu decât este un înger care nu a căzut. Și experiența acestui har uimitor îl face pe unul, comparabil indiferent în alte aspecte, mai sensibil pentru adevărul Evangheliei decât cel mai mare om sau chiar un înger, care niciodată nu a gustat acest har.

Este la noi un astfel de sentiment pentru valoarea Evangheliei? Este o astfel de râvnă pentru Evanghelie în zilele noastre? Râvna apostolului pentru Evanghelie a mers așa de departe, că el putea spune: „Dar chiar dacă noi sau un înger din cer vă va vesti altă evanghelie decât Evanghelia pe care v-am vestit-o noi, să fie anatema.” Va provoca o astfel de credincioșie bunăvoința oamenilor? Mesajul Evangheliei este foarte clar în această privință: Lepădarea de sine trebuie să fie o lepădare de sine în toate privințele – a eu-lui rău, a eu-lui bun, a eu-lui religios. Aceasta nu place oamenilor. În aceasta constă pricina de poticnire a crucii. Nu este nici un prilej de stimulare a caracterului specific în vestirea Evangheliei. Trebuie predicat simplu și serios, și în sine însuși este destul de supărător, deoarece toate pretextele sunt dovedite repede ca minciuni. Este un cuvânt serios: „Dacă aș mai plăcea oamenilor, n-aș fi robul lui Hristos.”

„Dar vă fac cunoscut, fraților, că Evanghelia care a fost vestită de mine nu este în felul omului, pentru că nici eu nu am primit-o de la om, nici n-am învățat-o, ci am primit-o prin descoperirea lui Isus Hristos” (Galateni 1.11-12).

Din zilele apostolului și până astăzi am făcut experiențe multe cu privire la ceea ce este evanghelia „*primită de la oameni*”. Ea ar nimici complet harul lui Dumnezeu. Evanghelia este expresia gândurilor și căilor lui Dumnezeu față de omul dovedit ca păcătos, și gândurile și căile Lui sunt mai presus decât gândurile și căile noastre. Chiar și creștinii cei mai experimentați au permanent parte de bătălii și lupte, ca să distrugă gândurile lor carnale și fiecare gând să-l supună ascultării lui Hristos. Gândurile lui Dumnezeu față de noi sunt

gânduri de har, de dragoste și de pace; însă noi Îl vedem deseori ca pe un Învățător sever și aspru. Apostolul are deosebit de mult în vedere faptul că Evanghelia sa a primit-o direct de la Hristos glorificat. Când Domnul i s-a arătat pe drum, El i-a dat misiunea: „Eu sunt Isus, pe care tu Îl persecuți. Ridică-te dar și stai pe picioarele tale; căci pentru aceasta M-am arătat ție, ca să te rânduiesc slujitor și martor, atât al celor ce ai văzut, cât și a celor în care Mă voi arăta ție” (Faptele Apostolilor 26.15,16). Apostolul a primit Evanghelia prin revelare directă de la Domnul; și de asemenea și noi avem nevoie de „duhul de înțelepciune și de descoperire în cunoașterea Lui” (Efeseni 1.17). Și astăzi încă Îi place lui Dumnezeu să ascundă aceasta de cei înțelepți și pricepuți și să le descopere pruncilor (compară cu Luca 10.21). Și el, cel care știe din experiența proprie: „unde păcatul a prisosit, harul a prisosit și mai mult” (Romani 5.20), este în posesia celei mai mari înțelepciuni, chiar a înțelepciunii lui Dumnezeu.

„Pentru că ați auzit de purtarea mea de altădată, în iudaism, că persecutam peste măsură Adunarea lui Dumnezeu și o devastam; și înaintam în iudaism mai mult decât mulți de o vârstă cu mine din națiunea mea, fiind peste măsură de zelos pentru tradițiile părinților mei” (Galateni 1.13-14).

În versetele acestea Pavel ne arată că trebuie să fi fost o putere deosebit de mare, aceea care l-a eliberat de religia lui tradițională, religie care l-a determinat „că trebuie să facă multe împotriva Numelui lui Isus Nazarineanul” (Faptele Apostolilor 26.9). El, care a fost instruit așa de bine în iudaism, a avut nevoie de arătarea a ceva mult mai sublim pentru a-l elibera de religia lui, pe care a primit-o prin „tradiția părinților”, și să-i arate lipsa ei de valoare și de putere. Aceasta este important. Noi privim deseori Evanghelia ca remediu la care noi în mod necesar trebuie să ne luăm refugiu. Însă Pavel o privea în comparație cu o revelare de odinioară a lui Dumnezeu, care avea realmente gloria ei (revelarea), dar care a dispărut dinaintea gloriei deosebite al cărei slujitor el era – „Evanghelia gloriei fericitului Dumnezeu” (1 Timotei 1.11). Saul din Tars s-a recunoscut ca fanatic versat și religios plin de râvnă, precum și ca cel mai mare dintre păcătoși, atunci când s-a văzut în lumina gloriei lui Isus. Și așa trebuie să fie întotdeauna. Oricât de sinceri am fi fost noi în convingerile noastre religioase, dacă ele nu erau în concordanță cu Dumnezeu, ci cu tradiția, în lumina adevărului lui Dumnezeu suntem aduși la cunoașterea că tocmai în ceea ce noi ne lăudăm mai mult, am fost cel mai mult în contradicție cu Dumnezeu. „Vine un ceas”, spune Domnul, „când oricine vă va ucide va gândi că face slujbă pentru Dumnezeu” (Ioan 16.2). Cei mai mari adversari ai învățaturii harului sunt aceia care au primit religia lor din tradiție, în loc de Cuvântul lui Dumnezeu.

„Dar, când Dumnezeu, care m-a pus deoparte din pântecele mamei mele și m-a chemat prin harul Său, a binevoit să-L descopere pe Fiul Său în mine, ca să-L vestesc printre națiuni, îndată, nu am primit sfat de la carne și sânge, nici nu m-am suit la Ierusalim, la cei care erau apostoli mai înainte de mine, ci am plecat în Arabia; și m-am întors din nou la Damasc” (Galateni 1.15-17).

În versetul 15 apostolul pare să se refere la Ieremia 1.5. „Mai înainte de a te întocmi în pântece, te-am cunoscut; și mai înainte de a ieși tu din pântece, te-am sfințit și te-am pus

profet pentru *națiuni*.” Pavel a fost făcut apostol pentru națiuni, printr-o acțiune așa de clară a puterii suverane a lui Dumnezeu, care l-a făcut pe Ieremia profet pentru națiuni. Dumnezeu a chemat atât pe unul cât și pe celălalt în slujba lor fără nici un antrenament anterior. Unul trebuia să vestească mânia lui Dumnezeu asupra națiunilor; celălalt trebuia să le vestească pace prin Isus Hristos. Însă chemarea apostolului prin harul lui Dumnezeu a fost însoțită de o descoperire lăuntrică în sufletul lui a gloriei Fiului. A fost într-adevăr o descoperire exterioară, care a influențat atât pe alții cât și pe el însuși: însoțitorii lui au căzut „la pământ” (Faptele Apostolilor 26.4), precum și el însuși. Ei „stăteau încremeniți, auzind glasul, dar nevăzând pe nimeni” (Faptele Apostolilor 9.7). Dar oricât de impresionați și uimiți ar fi fost ei, orice influență ar fi avut asupra lor după aceea, în momentul acesta lui Dumnezeu i-a plăcut să descopere pe Fiul Său numai lui Pavel.

Este una din dorințele inimii omului să vadă „semne și minuni” (Ioan 4.48), dar nu este nimic salvator în aceste apariții. Da, mai mult chiar descoperirea Domnului Isus în glorie fără vre-o descoperire lăuntrică sufletului va fi judecată pentru lume. Însă acum Domnul Isus Hristos Se arată lumii în unii din ai Săi, fără a Se arăta pe Sine Însuși. „Lumea nu Mă va mai vedea; dar voi Mă veți vedea” (Ioan 14.19). Aceasta este o diferență decisivă între Adunare și lume. Adunarea se bucură cu bucurie mare prin prezența Duhului Sfânt în Ceva nevăzut, și anume Isus, și iubește arătarea Lui, că ea Îl va vedea așa cum este, și va fi pentru totdeauna la El. Lumea Îl va vedea realmente, însă numai pentru a auzi de pe buzele Lui sentința de condamnare a ei.

Religia tradițională a lui Pavel, fariseul, s-a prăbușit sub această descoperire lăuntrică. El a cunoscut ineficiența ei, și putea s-o privească numai ca o pierdere în loc de câștig, din pricina cunoașterii lui Hristos Isus, Domnul. El „*nu a primit sfat de la carne și sânge*”; căci el avea mărturia în sine însuși, în îndestularea binecuvântată a lui Isus cel răstignit, dar acum înviat și glorificat spre folosul lui. Este totdeauna periculos să te sfătuiești cu carnea și sângele cu privire la ceea ce Dumnezeu a descoperit. Vedem aceasta și la un alt apostol. Tatăl, și nu carnea și sângele, a descoperit lui Petru gloria Persoanei lui Isus. Dar Petru s-a sfătuit cu carnea și cu sângele, și s-a împotrivit ca o Persoană așa de minunată ca Fiul Dumnezeului cel viu să trebuiască să sufere. Cât de cu totul altfel vorbește el, când spune călăuzit de Duhul Sfânt: „Pentru că și Hristos a suferit o singură dată pentru păcate, Cel drept pentru cei nedrepti, ca să ne aducă la Dumnezeu” (1 Petru 3.18). Primele gânduri ale credinței sunt corecte. Avraam a crezut pe Dumnezeu, și aceasta i-a fost socotită ca dreptate; și el s-a sfătuit cu carnea și cu sângele, însă câtă suferință și cât necaz a adus prin aceasta asupra sa în chestiunea cu Hagar. La fel este și cu privire la noi. Noi primim mărturia lui Dumnezeu despre Fiul Său Isus Hristos, și găsim pace cu Dumnezeu ca parte a noastră, dar suntem ispițiți să ne sfătuim cu carnea și cu sângele. Noi cerem oarecum dovezi de la noi înșine, care se dovedesc a fi insuficiente, în loc să ne odihnim în dovada lui Dumnezeu față de noi în darul și lucrarea Fiului Său, în toată suficiența ei în a satisface nevoile noastre. Nici o dovadă, pe care noi am putea-o aduce vreodată, nu ar putea să fie satisfăcătoare, deoarece ea va fi întotdeauna însoțită de conștiința nedesăvârșirii. Sufletul poate găsi refugiu numai în ceea ce este desăvârșit, complet și terminat. Și aceasta este lucrarea lui Hristos la cruce; și Dumnezeu

ne cheamă să ne odihnim cu încredere în aceasta. În momentul în care cerem sfat de la mintea noastră, sufletele noastre devin întunecate.

Pavel nu s-a suit la Ierusalim la aceia care erau apostoli înainte de el, fie pentru a primi o confirmare a adevărului Evangheliei sau pentru a primi împuternicire pentru vestirea Evangheliei. El le-a primit pe amândouă direct de la Isus înviat. În loc de aceasta, s-a dus în Arabia, în pustie. El avea nevoie de retragere, ca să fie singur cu Dumnezeu, ca să prelucreze adevărul minunat, pe care l-a primit. Aceasta este demn de reținut pentru noi toți, în mod deosebit însă pentru cei întorși de curând la Dumnezeu, care s-ar putea să fie ispitiți să se preocupe de public, în timp ce ei au nevoie de retragere. Din pustie Pavel nu se duce la Ierusalim, ci se reîntoarce la Damasc – la locul convertirii lui minunate.

„Apoi, după trei ani, m-am suit la Ierusalim, ca să fac cunoștință cu Petru și am rămas la el cincisprezece zile; dar n-am văzut pe un altul dintre apostoli, decât pe Iacov, fratele Domnului; și, în ceea ce vă scriu, iată, înaintea lui Dumnezeu, nu mint. Apoi am venit în ținuturile Siriei și ale Ciliciei. Dar eram necunoscut la înfățișare adunărilor Iudeii care sunt în Hristos; auzeau numai că «cel care ne persecuta odată, acum vestește Evanghelia: credința pe care altă dată o nimicea; și Îl glorificau pe Dumnezeu datorită mie»“ (Galateni 1.18-24).

Cu cât privim mai mult pașii apostolului Pavel, după ce Domnul i S-a arătat pe drum, cu atât înțelegem mai mult Evanghelia harului, pe care el o vestește și în care el se bucura cu bucurie mare. Ce trist este pentru aceia care vestesc altora Evanghelia, dacă ei nu au experimentat la fel de des harul pe care îl vestesc. Evanghelia minunată a Dumnezeului preamărit – cu cât ea este cunoscută mai mult, cu atât mai mult găsești împlinirea în ea.

Deci experiențele personale din istoria lui Pavel, care ne sunt prezentate așa de serios în versetul 20, au desigur intenția să ne învețe natura Evangheliei pe care el o vestește. Pavel, un ucenic experimentat, atât cu privire la Lege cât și cu privire la tradiție, pe care oamenii i le-au dat, ne arată în persoana lui că harul lui Dumnezeu prin descoperirea Fiului Său în el l-a eliberat de ceea ce odinioară constituia mândria lui. Drept urmare cât de total contrare trebuie să fie Legea și Evanghelia una față de alta.

Iarși el a rămas intenționat câțiva ani departe de Ierusalim, care poate fi văzut ca mare centru religios, ca să arate că el nu a primit nimic de acolo. Și când s-a dus la Ierusalim, ca să-l viziteze pe Petru, nu era ca să primească împuternicire de la apostol, ci pentru ca să aibă părtașie cu el în slujire. Felul clar, în care Pavel vorbește despre sine, că el a prigonit Adunarea, ni-l arată ca exemplu a ceea ce poate produce harul Evangheliei. Când el vestește Evanghelia harului lui Dumnezeu altora, atunci totdeauna s-a referit la sine însuși ca leu care urlă, care prin descoperirea Domnului Isus în el l-a transformat într-un miel. Și el vedea în aceia care primeau evanghelia sa, ceea ce ceilalți vedeau în el - un vas ales al harului, și dădea onoare lui Dumnezeu pentru transformarea lor, așa cum ceilalți glorificau pe Dumnezeu pentru ce a făcut în el.